

Andrea Koubová – Hierarchie a vztahy ve firmě

Posudek oponenta bakalářské práce

Oponent: Tomáš Samek

Bakalářská práce Andrey Koubové chce zkoumat, nakolik se pracovní hierarchie projevuje ve formálních a neformálních vztazích jak na pracovišti, tak mimo ně, a to na případu cukrovaru, který je zaměstnavatelem většiny lidí v obci, kde sídlí. Právě tato provázanost dominantního výrobního závodu s obcí zabarvuje sociální vztahy na pracovišti i mimo ně specifickým způsobem. Autorka si klade dvě výzkumné otázky: 1. Do jaké míry jsou formální a neformální vztahy ve firmě ovlivňovány sociální hierarchií? 2. Jaké mají pracovní konflikty vliv na běžný život zaměstnance.

Práce je hezky a čtivě napsaná, snaží se používat i grafy a oceňují na ní, že dokáže vnímat zkoumané pracoviště v širším kontextu života obce, alespoň na obecné rovině: dialektika továrního a netovárního aspektu života místních lidí patří k jejím nejzajímavějším částem. Ale bohužel je tu načrtnut jen jakýsi obecný půdorys zkoumané lokality a její základní protiklady jako obec – továrna, pracovní vztahy – mimopracovní vztahy, gender a pracovní hierarchie, leč na konkrétní rovině se toho mnoho nedozvíme. Text by byl dobrý jako obecný popis zkoumaného prostředí: bohužel vlastního výzkumu se zcela konkrétními výsledky se v ní nedočkáme. Za největší nedostatek práce považuji to, že neodpovídá přesvědčivým způsobem ani na jednu ze zmíněných výzkumných otázek. Po pěkném popisu terénu nenásleduje stejně přesvědčivá prezentace výsledků terénního výzkumu.

Vzdor obecně hezkému vyjadřování se na mnoha místech čtenář setkává s vysloveně alogickými spojeními. Tak např. na str. 23 z Prokešovy charakteristiky moci autorka vyvozuje, že si prý její autor myslí, že si každý představuje pod moc totéž. To však z Prokešova citátu nutně nevyplývá. Autorka tak polemizuje s něčím, co autor (aspoň v citované formulaci) netvrdí. Dalším příkladem logické nekonzistence je popis toho, jak požár v devadesátých letech ovlivnil postoje lidí k továrně: je přece zcela logické a očekávatelné, že taková pohroma, zejména když se lidem společně podařilo úspěšně ji zvládnout, zaměstnance semkne navzdory jejich

hierarchii ve firmě, jako se to ostatně stalo třeba při zátopách v pražské zoo, kdy až po nich získal její ředitel plnou důvěru zaměstnanců: pohroma odhalila, že zájmy vedení i zaměstnanců jsou shodné. Autorku to překvapuje, ale překvapivý by byl spíš opak. Na str. 31 nadto bez jakékoli logické souvislosti k této pasáži připojuje Křivohlavého postřehy o psychicky abnormálních rysech osobnosti, jako je třeba alkoholismus. Jakou to má souvislost? Podobných nejasností a logických kotrmelců je v práci víc.

Vysloveně zmatený je závěr: na str. 37 dole píše, že pracovní konflikty se neřeší mimo továrnu, ale hned v první části následující strany líčí, jak zaměstnanci neřeší pracovní konflikt na místě, nýbrž tak, že se sejdou mimo pracoviště a vyjasní si ho. Jak to tedy je?

Řepná kampaň je standardní termín spisovného jazyka a nikoli, jak autorka uvádí, „továrnický slang“. Ale to je jen detail. Za zásadní považuji to, že autorka svou práci v podstatě neodpověděla ani na jednu výzkumnou otázku a práce tak vzdor svému slibnému rozběhu působí nedotaženě: etnografie konkrétních interakcí v ní téměř chybí. Práci **doporučuji k obhajobě a navrhuji pro ni známku velmi dobře.**

V Praze 1. 8. 2017

Tomáš Samek